

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ausführliche Schwedische Grammatik

Dieterich, Udo Waldemar

Stockholm [u.a.], 1840

De siste Kämpen.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62596](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62596)

I djupet sjön honom rifver —
 Och böljorna sjunga åter sin sång,
 Och vinden vexlar sin lekande gång:
 Men den tappres minne — det blifver.

Den siste Kämpen.

(Af E. G. Geijer.)

I natten tindrar blixtrarnas sken:
 På klippans spets sitter kämpen allen,
 Det väldiga svärd vid sin sida.
 En ny tid kommer. — Hans tider förgå,
 Hans styrka är bruten, hans hjessa är grå:
 Hvi skulle han längre förbida?

Från branta fjället han trotsig ser
 I stupande forssens afgrund ner:
 Af längtan tänds honom bloden.
 I vågens damm tyckas vålnader stå,
 Ur djupet röster manande gå;
 Hel den, som får vara hos Oden!

Ur klostret steg fjerran klockornas klang:
 Och kämpen ryste: — Ur djupet det sang
 En sång, som mer honom glädde.
 Den talte om kämpabragd och hopp,
 Men åskan slog gällt och sången slöt opp,
 Och upp stod kämpen och qvädde:

Ännu dock lefva
 de gamle Gudar,
 och Thor på vagnen
 dånande åker. —
 Herrskarn i himlen

evigt; om också
 intet offer
 af jordrikets söner
 åt honom tändes.

Och du, Oden,
 Asahöfdinge!
 Gången är du
 Ännu i lifvet;
 ingen förmådde
 dig besegra;
 och, då Döden
 dig ville tvinga,
 drog du manligt
 det goda svärdet,
 och ristade djupt
 opp lifvets källor,
 så att själen,
 trotsig och glad,
 med forssande blodet
 flög åt höjden.

Dock, Du lefver!
 och mång tusende
 kämpar, dem du
 Valfader *), valt
 å rykande slagfält,
 till Dig samlats,
 Och i dina
 gyldene salar
 glade gästa.

Der de kläda sig
 hvarje morgon

---

*) Odens tillnamn, emedan han korade eller valde åt sig de
 svärd-slagna.

i blixtrande stål;
 Att huggas och slåss
 uppå Odens gård,
 det är deras ro.
 Se'n rida de hem
 till rågadt bord.
 Sköldmö skänker
 det brusande mjöd:
 Skalden tar upp
 den mäktiga sång. —
 Om fordom timma
 och kämpa-idrott
 qväder han: — Hjeltarne
 lyssna med fröjd,
 och bifall slå
 uppå skölden hård,
 så att det dånar
 genom den eviga
 nattens riken.

Se, J Gudar!
 Jag är för gammal
 för nya läran
 om hvita Christus *)
 Vill ej till himlen
 till andra Gudar
 och Sanct Peter,
 som jag ej känner.

Döpter är jag
 i rödan blod
 af fiender slagna,
 och föraktar
 att helgas af vatten.

---

*) Sådant var Hedningarnes uttryck.

Gångne äro
Stallbröder mina
alla hädan.
Ensam är jag;
och den siste,
ja, den siste,
ende, lemnade
af mina vänner,
vill ej mer
med mig pläga samqväm.

Sen, J Gudar!

Detta svärdet:

Nu är det tungt
i den Gamles händer.

J veten, jag har ej
mycket aktat

blod eller lifvet:

Bort det! — att kämpen
skulle dö nesligt

på mjuka bädden;

dit de komma,

de svarte män

uti munke-kåpor,

och med olåt

nedlägga kroppen

i lågan mull:

der ingen hög,

ingen Bauta-sten

skall stå upp på hans stoft,

att de må se den,

de kommande folk,

och vandraren säga:

der hvilar han

af de gamla dagar.

Derför, Vallfader,
tag mig till dig! —
i Vallhalla
ännu står
ledigt det rum
för den siste kämpen — —

I natten tindrar blixtrarnes sken.
På klippans spets sitter kämpen allen,
Sitt väldiga svärd vid sin sida.
En ny tid kommer. Hans tider förgå.
Hans styrka är bruten, hans hår äro grå:
Hvi skulle han längre förbida?

Från branta fjället han trotsigt ser
I stupande forssens afgrund ner,
Af längtan tänds honom bloden;
Ur djupet tycks manande röster gå.
Han störtar från klippan i djupet brå —
Säll den, som får vara hos Oden!

Den lilla Kolargossen.

(Af E. G. Geijer.)

I skogen vid milan sitter far,
Mor sitter hemma och spinner;
Vänta jag blir väl också karl,
Får en fästmö efter mitt sinne.
Det är så mörkt, långt, långt bort i skogen.

Tidigt med solen jag hemifrån gick,
Friskt lif medan solen glimmar!
Till far skall jag bära mat och drick,
Nu komma snart qvällens timmar.
Det är så mörkt, långt, långt bort i skogen.

Jag